

Op een door sneeuwbuien geplaagde januari-avond in 1991 verliet Jonathan Pine, de Engelse nachtmanager van Hotel Meister Palace in Zürich, zijn kantoor achter de receptiebalie en nam, overmand door gevoelens die hem tot dan toe vreemd waren geweest, zijn plaats in de lobby in, om een voorname laatkomer en zijn gevolg namens het hotel welkom te heten. De Golfoorlog was nog maar net uitgebroken. De gehele dag hadden de laatste, discreet door het personeel verspreide nieuwtjes over de geallieerde bombardementen voor consternatie gezorgd op de aandelenbeurs van Zürich. Hotelboekingen, in januari toch al altijd aan de magere kant, waren tot crisisniveau geslonken. Voor de zoveelste maal in haar lange geschiedenis werd Zwitserland belaagd.

Maar het Meister Palace mocht het niet deren. Het *Meister*, zoals het hotel door taxichauffeurs en vaste klanten met genegenheid werd genoemd, presideerde de facto en sinds jaar en dag op eenzame hoogte over heel Zürich en keek, als een bezadigde Edwardiaanse tante, vanaf haar eigen bergtop neer op de dwaasheden van het hectische stadsleven. Hoe meer er in het dal veranderde, hoe meer het Meister zichzelf bleef, onbuigzaam in zijn waardigheid, een bastion van stijlvolle beschaving in een wereld die vastbesloten was naar de knoppen te gaan.

Jonathans waarnemingspost was een kleine nis tussen de twee sierlijke, beide aan damesmode gewijde vitrines van het hotel. Adèle uit de Bahnhofstrasse etaleerde een stola van sabelbont, gedrapeerd om een vrouwelijke modepop die verder slechts gehuld was in een bikini van goudlamé en een paar koralen oorbellen, prijsopgave op aanvraag bij de portier. De protesten tegen het dragen van echt bont klonken in Zürich even luid als in andere steden in de westerse wereld, maar het Meister Palace had er geen enkele boodschap aan. De tweede vitrine – van César, eveneens uit de Bahnhofstrasse – richtte zich liever op de Arabische smaak, met een uitstalling van weelderig geborduurde gewaden en met diamanten gesierde tulbanden en met juwelen bezette horloges van zesduizend francs per stuk. Aan weerszijden geflankeerd door deze praalkasten van overvloed, kon Jonathan de klapdeuren nauwlettend in de gaten houden.

Hij was een stevig gebouwde man, hoewel dat niet opviel, met een verontschuldigende glimlach ter bescherming van zichzelf. Zelfs zijn Engelse landaard was een goed bewaard geheim. Hij was gezond van lijf en leden en in de kracht van zijn leven. Als je een zeeman was geweest, had je hem voor een wapenbroeder kunnen aanzien. Je had de doelmatige spaarzaamheid van zijn motoriek, de stabiele stand van de voeten, de plichtsgetrouwe alertheid kunnen herkennen. Hij had kort, krullend haar en het massieve voorhoofd van een bokser. De lichte kleur van zijn ogen was opvallend. Je verwachtte iets uitdagenders, donkerder schaduwen.

En die innerlijke zachtaardigheid in het uiterlijk van een vechter gaf hem een opmerkelijk charisma. Tijdens je verblijf in het hotel zou je hem nooit met iemand anders hebben verward: niet met Herr Strippli, de lichtblonde bedrijfsleider, niet met een van Herr Meisters hooghartige jonge Duitsers die zich door het hotel voortbewogen als goden op weg naar onsterfelijke roem elders. Als hôte­lier was Jonathan volmaakt. Je vroeg je niet af wie zijn ouders waren, of wat zijn muzikale voorkeuren waren en of hij een vrouw, kinderen en een hond had. Hij keek naar de deur met de starre blik van een scherp­schutter. Hij droeg een anjer. Die droeg hij 's avonds altijd.

Zelfs voor die tijd van het jaar was de sneeuwval indrukwekkend. Dikke vlagen joegen over het verlichte voorplein, als witte golven in een storm op zee. De chasseurs, opgetrommeld voor een grootse entree, tuurden verwachtingsvol de sneeuwstorm in. Roper redt het nooit, dacht Jonathan. Zelfs als ze zijn vliegtuig hebben laten vertrekken, dan kan het in dit noodweer nooit zijn geland. Herr Kaspar heeft zich vergist.

Maar Herr Kaspar, de hoofdportier, had zich zijn hele leven nog nooit ergens in vergist. Als Herr Kaspar 'bezoek op komst' in de microfoon van de intercom fluisterde, dan moest je wel een onverbeterlijke optimist zijn om te denken dat het vliegtuig van de gast wellicht toch naar een andere bestemming was uitgeweken. Trouwens, welke andere reden kon er zijn voor de aanwezigheid van Herr Kaspar op dit late uur dan de komst van een groot verkwister? Frau Loring had Jonathan toevertrouwd dat er ooit een tijd was geweest dat Herr Kaspar bereid was voor twee francs te knokken en voor vijf francs te moorden. Maar met het voortschrijden der jaren komt

daar verandering in. Tegenwoordig waren alleen de royaalste fooiengevers in staat Herr Kaspar weg te lokken van zijn televisietoestel.

Hotel tot de laatste kamer bezet, helaas, meneer Roper, repeteerde Jonathan, in een laatste poging het onvermijdelijke te ontlopen. *Herr Meister is ontroostbaar. Een uitzendkracht heeft een onvergeeflijke fout gemaakt. We zijn er echter in geslaagd kamers voor u te reserveren in het Baur au Lac*, enzovoort. Maar die wensdroom had ook geen enkel bestaansrecht. Er was vanavond geen groot hotel in Europa dat meer dan vijftig gasten herbergde. De rijksten der aarde bleven wijselijk aan de grond, met als enige uitzondering Richard Onslow Roper, zakenman, uit Nassau, op de Bahama's.

Jonathan strekte zijn handen en intuïtief bewoog hij zijn ellebogen, alsof hij ze voorbereidde op de strijd. Een auto, een Mercedes – dat zag je aan de neus – was het voorplein opgereden. De lichtkegels van de koplampen werden gesmoord door de dwarrelende sneeuwvlokken. Hij zag Herr Kaspars waardige hoofd omhoogkomen en zijn gepommadeerde haar glimmen in het licht van de kroonluchters. Maar de auto werd aan de andere kant van het voorplein geparkeerd. Een taxi, een ordinaire stadstaxi, een nul. Het hoofd van Herr Kaspar boog zich, nu acrylachtig glanzend, voorover en hij ging verder met het bestuderen van de beurskoersen. Opgelucht veroorloofde Jonathan zich een zuinige glimlach van herkenning. De pruik, de onsterfelijke pruik: Herr Kaspars kroon van honderdveertigduizend francs, de trots van elke klassieke portier in Zwitserland. Herr Kaspars *Wilhelm Tell* onder de pruiken, noemde Frau Loring hem; de pruik die het had gewaagd in verzet op te staan tegen madame Archetti, de heerszuchtige miljonair.

Misschien om zijn gedachten, die hem zoveel kanten uit trokken, op iets te concentreren, of misschien omdat hij in het verhaal een verborgen verwijzing vond naar zijn eigen hachelijke positie, liet Jonathan het voor de zoveelste keer aan zijn geestesoog voorbijtrekken, precies zoals Frau Loring, het hoofd van de huishoudelijke dienst, het hem had verteld, toen ze op haar zolder voor de eerste maal kaasfondue voor hem maakte. Frau Loring was vijfenzeventig en kwam uit Hamburg. Ze was Herr Meisters kinderjuffrouw en, als je de geruchten mocht geloven, de maîtresse van Herr Meisters vader geweest. Zij

was de hoedster van de legende van de pruik, haar levende getuige.

‘Madame Archetti was in die tijd de rijkste vrouw van Europa, *jonge* Herr Jonathan,’ verklaarde Frau Loring, alsof ze ook met Jonathans vader had geslapen. ‘Elk hotel in de wereld aasde op haar. Maar het Meister was haar favoriet, tot Kaspar zich liet gelden. Daarna, tja, toen kwam ze nog wel, maar dat was alleen om te worden gezien.’

Madame Archetti had het Archetti-supermarktfortuin geërfd, legde Frau Loring uit. Madame Archetti leefde van de rente op de rente. En wat zij op haar vijftigste en nog wat prettig vond, was de grote hotels van Europa afreizen in haar open Engelse sportwagen, gevolgd door haar personeel en garderobe in een bestelbus. Zij kende elke portier en maître d’ bij naam, van de Vier Jahreszeiten in Hamburg, tot het Cipriani in Venetië, tot de Villa d’Este aan het Comomeer. Ze schreef hun diëten en kruidenbalsems voor en trok hun horoscoop. En ze gaf fooien op een nauwelijks voorstelbare schaal, tenminste aan degenen die haar goedkeuring konden wegdragen.

En Herr Kaspar kon haar goedkeuring met bakken vol wegdragen, zei Frau Loring. Bij elk jaarlijks bezoek was twintigduizend Zwitserse francs een blijk van haar goedkeuring, om maar te zwijgen van dubieuze haargroeimiddeltjes, magische stenen die hij onder zijn kussen moest leggen om hem van zijn ischias te genezen, en halve kilo’s Beluga kaviaar met Kerstmis en op kerkelijke feestdagen, die Herr Kaspar discreet in baar geld omzette, dankzij een overeenkomst met een beroemde delicatessenwinkel in de stad. En dat allemaal voor het regelen van een paar kaartjes voor de schouwburg en een paar reserveringen in restaurants, waarvoor hij uiteraard zijn gebruikelijke commissie ontving. En voor het tonen van die nederige blijken van toewijding die madame Archetti verlangde voor haar rol als kasteelvrouw van het rijk der ondergeschikten.

Tot de dag aanbrak waarop Herr Kaspar zijn pruik kocht.

Het was geen onbezonnen aankoop, zei Frau Loring. Eerst kocht hij land in Texas, op aanraden van een gast van het Meister, die in de oliebusiness zat. De investering wierp vruchten af en hij incasseerde zijn winst. Pas toen besloot hij dat hij, net als zijn beschermvrouw, een punt in zijn leven had bereikt waarop ook hij het recht had enkele jaren van zijn ge-

vorderde leeftijd af te snoepen. Na maanden meten en delibereren was het ding klaar: een wonderpruik, een mirakel van artistieke imitatie. Om hem uit te proberen maakte hij gebruik van zijn jaarlijkse vakantie op Mykonos, en op een maandagochtend in september dook hij weer op achter zijn bureau, gebruind en vijftien jaar jonger, zolang je hem niet van bovenaf bekeek.

En dat deed niemand, zei Frau Loring. En als iemand het deed, dan hield hij er zijn mond over. De verbazingwekkende waarheid was dat niemand met ook maar één woord over de pruik repte. Niet Frau Loring, niet André, die toentertijd de pianist was, niet Brandt, die maître Berri's voorganger was in de eetzaal, en zelfs niet Herr Meister senior, die wijzigingen in het uiterlijk van zijn personeelsleden met argusogen in de gaten hield. Het hele hotel was stilzwijgend overeengekomen te delen in de gloed van Herr Kaspars verjonging. Frau Loring zelf ging zich te buiten aan een laag uitgesneden zomerjapon en een paar kousen met naden in de vorm van varens. En zo verliep alles volkomen naar wens, tot de avond waarop madame Archetti arriveerde voor haar gebruikelijke maand in het Meister, en haar hotelfamilie zich, naar vast gebruik, in slagorde in de lobby opstelde om haar welkom te heten: Frau Loring, maître Brandt, André en Herr Meister senior, die haar persoonlijk naar de Torensuite zou begeleiden.

En achter zijn bureau Herr Kaspar, met zijn pruik op.

Aanvankelijk, vertelde Frau Loring, weigerde madame Archetti de toevoeging aan het uiterlijk van haar favoriet op te merken. Ze schonk hem een glimlach toen ze voorbijsnelde, maar het was de glimlach van een prinses op haar eerste bal, bestemd voor alle aanwezigen en niemand in het bijzonder. Herr Meister kreeg verlof haar op beide wangen te kussen en maître Brandt mocht één wang met zijn lippen beroeren. Ze glimlachte naar Frau Loring. Ze legde haar armen behoedzaam om de fragiele schouders van André, de pianist, die *'Madame'* murmelde. Pas toen benaderde ze Herr Kaspar.

'Wat hebben we daar op ons hoofd, Kaspar?'

'Haar, madame.'

'Wiens haar, Kaspar?'

'Het mijne,' antwoordde Herr Kaspar waardig.

'Doe af,' beval madame Archetti. 'Anders krijg je van mij nooit meer een cent.'

‘Ik kan het niet afdoen, madame. Mijn haar is een deel van mijn persoonlijkheid. Het is er een geïntegreerd bestanddeel van.’

‘Dan desintegreer je het maar weer, Kaspar. Niet nu meteen, dat is te veel rompslomp, maar voor morgenochtend. En wee je gebeente. Wat heb je in de schouwburg voor me geregeld?’

‘*Othello*, madame.’

‘Morgenochtend zal ik je opnieuw inspecteren. Wie speelt hem?’

‘Leiser, madame. De grootste Moor die we hebben.’

‘Dat valt nog te bezien.’

Precies om acht uur verscheen Herr Kaspar weer op zijn werk. De gekruiste sleuteltjes die bij zijn ambt hoorden, schitterden als oorlogsonderscheidingen op zijn revers. En op zijn hoofd, triomfantelijk, het symbool van zijn rebellie. De hele ochtend hing er een geladen stilte in de lobby. Frau Loring zei dat de hotelgasten zich, net als de beroemde ganzen van Freiburg, bewust waren van de op handen zijnde explosie, al kenden zij de oorzaak niet. Tegen twaalven, haar vaste tijd, kwam madame Archetti uit de Torensuite te voorschijn en daalde, aan de arm van haar toenmalige minnaar, een veelbelovende jonge kapper uit Graz, de trap af.

‘Maar waar is Herr Kaspar vanochtend?’ vroeg ze vaag in Herr Kaspars richting.

‘Die zit achter zijn bureau en is als immer klaar om u van dienst te zijn, madame,’ antwoordde Herr Kaspar op een toon die, voor allen die hem hoorden, voor immer zal klinken als de roep van de vrijheid. ‘Hij heeft de kaartjes voor de Moor.’

‘Ik zie geen Herr Kaspar,’ deelde madame Archetti haar begeleider mee. ‘Ik zie een bos haar. Zeg hem alsjeblijft dat we hem in al zijn onzichtbaarheid zullen missen.’

‘Het was zijn zwanezang,’ besloot Frau Loring haar verhaal dan graag. ‘Vanaf het moment dat die vrouw een voet in het hotel zette, was Herr Kaspars lot bezegeld.’

En vanavond is mijn zwanezang, dacht Jonathan, terwijl hij wachtte op de komst van de slechtste man op aarde.

Jonathan maakte zich zorgen om zijn handen die, zoals gewoonlijk, onberispelijk verzorgd waren en dat altijd waren geweest sinds hij op de militaire academie aan vingernagelin-

species was onderworpen. Aanvankelijk had hij ze iets gebogen tegen het stiksel van zijn broek gehouden, in de houding die ze er op het exercitieterrein hadden ingestampt. Maar nu hadden ze elkaar ongemerkt, achter zijn rug, gevonden, met een zakdoek verfrommeld tussen hen in, want hij was zich pijnlijk bewust van het zweet dat zich steeds opnieuw in zijn handpalmen vormde.

Jonathan verplaatste zijn bezorgdheid naar zijn glimlach en controleerde die op gebreken in de spiegels aan weerszijden van hem. Het was de Glimlach van Hartelijk Welkom die hij in de loop der jaren dat hij dit beroep uitoefende had vervolmaakt: een sympathieke maar behoedzaam ingehouden glimlach, want jaren ervaring hadden hem geleerd dat gasten, vooral de zeer rijke, weleens prikkelbaar konden zijn na een vermoeiende reis, en het laatste waar zij bij aankomst behoefte aan hadden was een nachtmanager die hen als een aap stond toe te grijnzen.

Hij constateerde dat zijn glimlach nog steeds op zijn plaats zat. Het gevoel van misselijkheid had die niet verdreven. Zijn vlinderdas, zelf gestrikt als signaal voor de betere gasten, zat aangenaam onbekommerd. Zijn haar was, hoewel natuurlijk niet te vergelijken met dat van Herr Kaspar, van hemzelf en, zoals gewoonlijk, onberispelijk gekapt.

Het is een andere Roper, zei hij in zichzelf. *Eén groot misverstand, de hele toestand. Heeft hoegenaamd niets met haar te maken. Er zijn er twee, allebei zakenman, allebei woonachtig in Nassau.* Maar dat had Jonathan zichzelf al tevergeefs proberen wijs te maken sinds halfzes die middag, toen hij zijn kantoor was binnengekomen om aan zijn dagtaak te beginnen en achteloos Herr Strippli's lijst met reserveringen voor die avond had opgepakt, waarop de naam Roper hem in elektronische hoofdletters vanaf de computerruitdraai had toegeschreeuwd.

Roper R.O., gezelschap van zestien personen, met privé-vliegtuig uit Athene, aankomst 21.30 uur, gevolgd door Herr Strippli's hysterische aantekening: 'VIP!' Jonathan zocht op zijn computer toegang tot het public-relations dossier en tikte de naam in. Roper R.O. Daarachter verschenen de letters OBG, wat de onopvallende aanduiding voor bodyguard was, waarbij O stond voor officieel, en officieel betekende dat de lijfwacht van de Zwitserse overheid vergunning had een vuurwapen te dragen. Roper, OBG, zakenadres Ironbrand Land,

Ore & Precious Metals Company, Nassau, privé-adres een postbusnummer in Nassau, kredietwaardig bevonden door de Züricher Bank van Zus-en-zo. Dus hoeveel Ropers konden er in de wereld rondlopen met de voorletter R en een firma die Ironbrand heette? Hoeveel onwaarschijnlijke toevalligheden had God nog meer voor hem in petto?

‘Wie is Roper R.O. in jesusnaam van zichzelf?’ vroeg Jonathan in het Duits aan Herr Strippli, terwijl hij deed alsof hij druk bezig was met andere dingen.

‘Hij is een Engelsman, net zoals jij.’

Strippli had de ergerlijke gewoonte hem in het Engels te antwoorden, hoewel Jonathans Duits beter was.

‘In feite helemaal niet zoals ik. Woont in Nassau, handelt in edele metalen, bankrekeningen in Zwitserland, waarom is dat zoals ik?’ Na maanden gezamenlijke opsluiting maakten ze ruzie als een bekrompen echtpaar.

‘Meneer Roper is anders een heel belangrijke gast,’ antwoordde Strippli op zijn trage, triomfantelijke dreun, terwijl hij de riem van zijn leren jas aantrok ter voorbereiding op de sneeuw. ‘Van onze particuliere gasten is hij op vier na de grootste verkwister en van onze Engelse klanten is hij nummer één. De laatste keer dat hij hier met zijn gevolg was, was hij goed voor gemiddeld 21.700 Zwitserse francs per dag, plus bediening.’

Jonathan hoorde het doffe geratel van Herr Strippli's motorfiets die, ongeacht de barre weersomstandigheden, de berg aftuften naar zijn moeder. Toen ging hij een poosje achter zijn bureau zitten, met zijn hoofd in zijn kleine handen, als iemand die op een luchtaanval wacht. Kalm aan, zei hij tot zichzelf. Roper heeft alle tijd genomen, jij kunt hetzelfde doen. Dus ging hij weer rechtop zitten en met de bedaarde gezichtsuitdrukking van iemand die er ruimschoots de tijd voor neemt, wijdde hij zich aan de brieven die op zijn bureau lagen. Een stoffenfabriek in Stuttgart maakte bezwaar tegen de rekening voor haar kerstreceptie. Jonathan stelde een venijnig weerwoord op dat door Herr Meister kon worden ondertekend. Een public relations bureau in Nigeria informeerde naar congresfaciliteiten. Jonathan schreef dat tot zijn spijt alles was volgeboekt.

Een mooi en nuffig Frans meisje dat Sybille heette en met haar moeder in het hotel had gelogeerd, deed weer haar beklag over de wijze waarop hij haar had behandeld. ‘Jij neemt

mij mee uit zeilen. Wij maken bergwandelingen. Wij hebben prachtige dagen. Ben jij zo vreselijk Engels dat wij niet meer kunnen zijn dan gewoon vrienden? Jij kijkt naar me, ik zie dat je gezicht betreft, je vindt mij weerzinwekkend.'

Hij kreeg behoefte aan beweging en begon aan een inspectieronde langs de verbouwingswerkzaamheden in de noordelijke vleugel, waar Herr Meister een grill-room liet optrekken uit oud arolla-dennehout dat gered was van het dak van een schitterend tot sloop gedoemd pandje in de stad. Niemand wist waarom Herr Meister een grill-room wilde en niemand wist wanneer hij met de verbouwing was begonnen. De genummerde panelen lagen op stapels tegen de nog onbewerkte muur. Jonathan snoof de muskusachtige geur op en herinnerde zich Sophies haar, dat, op de avond dat ze zijn kantoor in het Queen Nefertiti Hotel in Caïro binnenkwam, naar vanille rook.

Herr Meisters verbouwingswerkzaamheden waren daar niet schuldig aan. Vanaf het moment dat hij, om halfzes die middag, Ropers naam had zien staan, was Jonathan op weg geweest naar Caïro.

Hij had haar heel wat keren gezien, maar had nooit een woord met haar gewisseld: een lome, donkerharige schoonheid van veertig, slank van lijf en leden, elegant en gereserveerd. Hij had haar gezien als zij op strooptocht was langs de hotelboutiques en als een gespierde chauffeur het portier van een kastanjebruine Rolls Royce voor haar openhield. Als zij door de lobby zwierf, fungeerde de chauffeur tevens als haar lijfwacht en liep hij op korte afstand achter haar, met zijn handen voor zijn kruis. Als zij, met een zonnebril als een vliegersbril in haar haar en haar Franse krant op armlengte afstand, in Restaurant Le Pavillon een *menthe frappé* consumeerde, dan dronk de chauffeur aan het tafeltje naast haar een glaasje spuitwater. Het personeel noemde haar madame Sophie en madame Sophie was het eigendom van Freddie Hamid, en Freddie Hamid was de benjamin van de drie onaangename gebroeders Hamid die gezamenlijk een flink stuk van Caïro bezaten, het Queen Nefertiti Hotel inclusief. Freddie's beroemdste prestatie in zijn vijftigjarige bestaan was het verlies van een half miljoen dollar aan de baccarat-tafel in tien minuten tijd.

‘U bent meneer Pine,’ zei ze met een Frans gekruide stem, terwijl ze plaatsnam op de fauteuil aan de andere kant van zijn bureau. En met enigszins schuin gehouden hoofd en zijdelings blik voegde ze eraan toe: ‘De bloem van Engeland.’

Het was drie uur in de ochtend. Ze droeg een zijden broekpak en een amulet van topaas om haar hals. Zou straalbezopen kunnen zijn, dacht hij: voorzichtigheid geboden.

‘Dank u, beleefd,’ zei hij grootmoedig. ‘Het is lang geleden dat iemand me dat voor het laatst heeft gezegd. Wat kan ik voor u doen?’

Maar toen hij voorzichtig de geuren die haar omringden opsnooft, rook hij niets dan haar haar. En het geheimzinnige daaraan was dat het ravezwart was, maar een blond aroma verspreidde: de warme geur van vanille.

‘En ik ben madame Sophie uit penthouse nummer drie,’ vervolgde ze, alsof ze het zelf bijna was vergeten. ‘Ik heb u vaak gezien, meneer Pine. Heel vaak. U hebt betrouwbare ogen.’

De ringen aan haar vingers waren antiek. Kluitjes mistige diamanten, gevat in witgoud.

‘En ik heb ú gezien,’ voegde hij er met zijn altijd parate glimlach aan toe.

‘Bovendien zéilt u,’ zei ze, alsof ze hem had betrappt op een vermakelijke afwijking. Dat ‘bovendien’ was een mysterie dat ze niet nader verklaarde. ‘Mijn beschermer heeft me afgelopen zondag meegenomen naar de jachtclub van Caïro. Uw schip kwam binnen toen we champagnecoocktails zaten te drinken. Freddie herkende u en zwaaide, maar u had het te druk met uw zeemanskunsten om u om ons te kunnen bekommeren.’

‘Ik denk dat we bang waren de steiger te rammen,’ zei Jonathan, die zich een luidruchtig stel rijke Egyptenaren herinnerde, die champagne zaten te hijsen op de veranda van de club.

‘Het was een mooie blauwe boot met een Engelse vlag. Is hij van u? Hij zag er zo koninklijk uit.’

‘Hemel, nee! Hij is van de gezant.’

‘Bedoelt u dat u met een zending zeilt?’

‘Ik bedoel dat ik met de tweede man van de Britse ambassade zeil.’

‘Hij zag er nog zo jong uit. Jullie allebei. Ik was diep onder de indruk. Op de een of andere manier had ik altijd ge-

dacht dat mensen die 's nachts werkten niet gezond waren. Wanneer slaapt u?

'Ik had dat weekend vrij,' antwoordde Jonathan gevat, daar hij er niets voor voelde al in zo'n vroeg stadium van hun relatie zijn slaapgewoontes te bespreken.

'Zeilt u altijd als u een weekend vrij hebt?'

'Als ik word uitgenodigd.'

'Wat doet u nog meer in uw vrije weekends?'

'Ik tennis een beetje. Ik doe wat aan hardlopen. Ik denk na over de onsterfelijkheid van mijn ziel.'

'Is die onsterfelijk?'

'Ik hoop het.'

'Maar gelooft u het ook?'

'Als ik me prettig voel.'

'En als u zich niet prettig voelt, dan twijfelt u eraan. Geen wonder dat God zo wispelturig is. Waarom zou Hij consequent zijn als wij zo trouweloos zijn?'

Ze keek met een berispende frons naar haar gouden sandalen, alsof die zich ook hadden misdragen. Jonathan vroeg zich af of ze misschien toch nuchter was en alleen een ander tempo aanhield dan de wereld om haar heen. Of misschien snoept ze een beetje van Freddie's drugs, dacht hij – want er deden geruchten de ronde dat de Hamids handelden in Libanese hasj-olie.

'Rijdt u paard?' vroeg ze.

'Ik ben bang van niet.'

'Freddie heeft paarden.'

'Dat heb ik gehoord.'

'Arabieren. Schitterende Arabieren. Mensen die Arabieren fokken, vormen een internationale elite, wist u dat?'

'Dat heb ik ook gehoord.'

Ze nam even de tijd om te mediteren. Jonathan maakte van die gelegenheid gebruik: 'Kan ik iets voor u doen, madame Sophie?'

'En die gezant, die meneer...'

'Ogilvey.'

'Sir Dinges Ogilvey?'

'Gewoon meneer.'

'Is hij een vriend van u?'

'Een zeilvriend.'

'Hebt u op dezelfde school gezeten?'